

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Iuridictio omnis vnde deriuetur, n. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1587. hauserunt, id in aliorum fructum tanquam ex penu proferant.) Quod sanè vitæ genus tum per se præstantius est eo quod in sola Contemplatione, vel in actione sola versatur (vt Theologi docent) tum ad proximorum utilitatem tanto conducibilis, quanto & liberius aliorum se commodis applicant qui sua quætere non possunt, & magis alijs prælucent qui quod verbis docent factis exequi peculiari lege tenentur, & potiora sunt Diuini Artificis instrumenta quo ipsi à quo motionem omnem accipere debent intimius coniunguntur. Et hæc omnia ita sanè Religiosis Ordinibus conueniunt, non vt in Sacerdotibus eæ virtutes reperiri non possint in quibus cernitur Christiana perfectio, aut vt illi plebem Christianam vtiliter pascere nequeant, sed vt ipsius status Religiosi dignitas atque præstantia ad Ecclesiasticas functiones ritè præstandas singulare adferat adiuuentum. Cuius rei argumentum non leue peti potest ex Apostolorum ipsorum alijsque proximè sequentibus ætatibus in quibus constat Clericorum vitam nihil à Religiosorum obseruantia discrepassè.

Jurisdic-
tio
omnis vn-
de deriu-
tur.

XXIII. Alterum præterea est ad quod animum aduertere hac in re necesse est ex certa & recepta Catholicorum Doctrina, Nulli simplici Sacerdoti, ex ipsius vi ordinationis, Jurisdictionem actualem competere. Quam multi enim Sacerdotes aut solitarij vitam degunt aut in Claustris sibijpsis vacant, aut in seculo beneficia simplicia obtinent sine vlla animarum cura. Omnis autem Jurisdic-
tio à Sede Apostolica tanquam à fonte dimanat, & sicut vnguentum à Capite descendens, per totam diffunditur Ecclesiam. Ex quo & proximè dicto capite sequitur, neque Religiosis quàm Religiosi sunt illicitum esse aut incongruum proximorum salutem incumbere, neque reliquis Sacerdotibus eo ipso quod Sacerdotes sunt vllam datam esse actualem Jurisdictionem, aut in plebem Christi potestatem, priusquam à Pontifice vel alijs ipsi subditis Prælati auctoritate legitima mittantur. Vnde igitur tantum Chaos inter Regulares & reliquos Sacerdotes vt in proximorum salute procuranda pares esse non possimus? dignitates quidem Ecclesiasticas (quoad sine peccato inobedienciæ possumus) refugimus: sed neque Sacerdotibus in Anglia dignitas plerumque vlla, aut vlla planè in foro externo Jurisdic-
tio concessa est. Animos verò hominum quantum diuina gratia concedet, sine vlla Jurisdictione externa iuare commune est omnibus qui mittuntur, in eaque re præstanda, quantum occasio fert non segniter laboratur; Idem enim Dominus Meis nos operarios in vinea sua constituit: Ab eodem fonte tum vetera Religiosorum Ordinum priuilegia tum noua ad hanc Missionem accommodata accepimus. Magis etiam fortasse propriè aut magis conuenienter (absit verbo inuidia) huiusmodi Missiones Societatis hominibus quam Sacerdotibus reliquis committuntur. Nostræ enim Societatis, tum ex Institutione ipsa, tum ex varijs Priuilegijs, tum ex peculiari voto à sede Apostolica approbato, proprium est ad varias toto orbe Missiones destinari: Societatis homines in ipsis Missionibus Obedientiæ subditi sunt: Nihil possidere proprium, aut sibijpsis accumulare possunt; Ad regulares obseruantias (quantum locorum fert ratio) obligantur: sibijpsis mutuò cogniti esse

esse debent atque perspecti, nihil ut lateat in doctrina nocuum, aut quoad fieri potest in moribus indecorum. Quæ omnia summo opere iuuant ad hæc munia quæ in Missione requiruntur minorum damno proprio, maximoque cum aliorum fructu peragenda. Neque est cur quis inuideat Domino Mellis quod nimis multos habeat operarios quos mittat in vineam suam. Non ita faciunt homines Societatis qui ab anno alterius seculi octogesimo circueverunt mare & aridam ut facerent Profelytos, & ex Seminariis optimè per eos opportunissimeque constitutis emitterent cultores quam maxime idoneos. Societas igitur ad Missiones utiliter peragenda quam potest studiosè se comparat, neque sumit sibi honorem nisi ad quem à legitimo superiore vocatur, neque in eo quod ad *Archipresbyteri* nominationem spectat aliud præstitit quàm quod cuique præstandum est, ut scilicet clarè sincereque, tanquam coram Deo, mentem aperiret cum rogaretur.

XXIV. Hæc sunt quæ ad querimoniam aduersus Societatem in causa Archipresbyteri propulandâ spectare visa sunt, omissis calumnijs varijs quæ vel verbo vel libris scriptis ab animis plus æquo commotis prodierunt, quas contemnendo potius quam refutando diluere satius est, cum prudens quisque facillè videre possit quàm nullo fundamento effutiantur, nulla firma radice consistant. Cum vero in ipsis his principijs Missionis, quando vix quinque vno tempore tota Infula Societatis homines reperiebantur, numerabantur vero Sacerdotes reliqui supra trecentos, tanta in nos conflata sit inuidia, ut saluis nobis ipsi salui esse non posse viderentur, nemini alienum ab humana fragilitate videri debet, si nobis auctis propagatisque per vniuersam Angliam, eadem quandoque irrepit inuidiæ species, & Societatis splendorem virtute & doctrina longe lateque diffusum suis luminibus officere arbitrentur ex ijs quidam, qui honores, dignitates, quæstum, aut temporale aliquod commodum cum Sanctissima animarum salute persequenda quærere non ducunt ab suo Instituto disunctum. Ut enim sunt hæc quæ vulgus in honore & in bonis ponit certis circumscripta regionibus atque limitibus, atque eo arctiora quo in plures distribuenda; nisi quis mentem firmiter oculoque teneat in Dei diuitias abundantiamque defixos, facillè est ut timore metuque corripatur nè id quod pluribus suppeditatur, alicui desit. *Angustæ sunt enim plerumque spes humanæ; & quæ assequi cogitatione non possumus in nunquam euenturis collocamus.* Habet tamen diuina Magnificèntia Thelauros absconditos quos in non quærentes affluenter effundat, & quibus eorum etiam desiderio qui quærunt (si ratione & modo quærant) satisfaciatur. Nostræ certe Societati deesse nunquam poterit aut splendor aut res, quotiescunque lux ac proximorum saluti intenta, hanc vnâ cæteris neglectis pro vnus Deiglora persequetur. Sed ut vitutibus potius quam vitijs recentendis letoriæ diuini adimatur, ad *Vestonum* redeamus.

XXV. Hunc quoniam intemperantes homines consilijs suis in alijs Sacerdotibus vna captiuis corrupendis aduersari potissimum autumabant

V

VVestonus à vrbibus
bicentis
ad Londinensem
Arcem à
cura motus.

Origo communis omnium distinctionum.